

Sygn. akt I CSK 143/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa W. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "B." w I.
o stwierdzenie nieważności uchwały, ewentualnie uznanie uchwały za
bezskuteczną, ewentualnie o uznanie uchwały za nieistniejącą,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a nawet na nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.), to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca

2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Skarżący nie sprostął tym wymogom, gdyż nie wziął pod uwagę, że wskazywany problem nie miał bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaskarżył bowiem w dniu 16 maja 2014 r. uchwałę podjętą w dniu 10 maja 2013 r. i sam już w pozwie zauważył, że uczynił to z przekroczeniem 6 tygodniowego terminu zawitego określonego w art. 25 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1892) r. Brak przy tym podstaw do zastosowania w sprawie art. 5 k.c. i tym samym nieuwzględnienia w sprawie upływu terminu zawitego, gdyż opóźnienie jest zbyt duże.

Sąd Okręgowy wyłożył postanowienia zaskarżonej uchwały w ten sposób, że potwierdziła ona powołanie zarządu wspólnoty i potwierdziła czynności dokonane przez zarząd reprezentujący wspólnotę od dnia 27 stycznia 2011 r. Skoro więc skarżący nie powołał jako naruszonego art. 65 k.c., to z tego względu Sąd Najwyższy nie mógł zakwestionować tej wykładni zaskarżonej uchwały.

Skoro występuje w praktyce linia orzecznictwa, że wspólnota mieszkaniowa może podejmować uchwały zgodnie z wolą większości tworzących ją właścicieli i o ile jej wolą będzie ponowne podjęcie uchwał o treści takiej jak te, które nie zostały skutecznie podjęte (por. wyroki: Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 stycznia 2015 r., I ACa 1513/14, LEX nr 1665088 i Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r., I ACa 609/09, LEX nr 1120383), to należało dojść do wniosku, że do zaskarżonej uchwały miał zastosowanie termin zawity określony w art. 25 ustawy o własności lokali. Nie można więc było wywieść wniosku, że z tego względu doszło do istotnego naruszenia prawa (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r., I CK 336/06, Rzeczpospolita 2006 r., nr 61, s. 5).

Nie zachodzi także zarzucana nieważność postępowania. Stosownie do art. 25 ust. 1 i 1a u.w.l., uchwała niezgodna z przepisami prawa, z umową właścicieli lub naruszająca interes prawny właściciela, może być przez niego zaskarżona w 6-tygodniowym terminie zawitym. Z unormowania tego wynika,

że ustawodawca konstruując ten przepis przyjął koncepcję tzw. nieważności względnej uchwał wspólnoty mieszkaniowej. Do czasu więc skutecznego wyeliminowania w drodze orzeczenia sądowego zaskarżonej uchwały wywołuje ona skutki prawne (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., I CZ 75/13, LEX nr 1377976, odpowiednio uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2013 r., III CZP 13/13, OSNC 2014, nr 3, poz. 23 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2014 r., VI ACA 1166/13 LEX nr 1463795).

W świetle dokonanych ustaleń, dalsze ewentualne żądania powoda zgłoszone w pozwie były bezzasadne.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).